

Súd: Okresný súd Humenné
Spisová značka: 6Csp/49/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8321201379
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 10. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Kurucová
ECLI: ECLI:SK:OSHE:2021:8321201379.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Humenné sudkyňou JUDr. Janou Kurucovou v spore žalobkyne: E. N., nar. XX.XX.XXXX, bytom V. W. Z., U. XXX/XX, zast. JUDr. Igor Šafranko, advokát, Sov. hrdinov 163/66, Svidník, proti žalovanému: TELERVIS PLUS, a.s., Staré Grúnty 7, Bratislava, IČO: 35 717 769, o primerané finančné zadostučinenie vo výške 1 088,00 eur s prísl., takto

rozhodol:

Žalovaný je p o v i n ý uhradiť žalobkyni primerané finančné zadostučinenie vo výške 400 eur v lehote troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

V prevyšujúcej časti žalobu z a m i e t a.

P r i z n á v a žalobkyni vo vzťahu k žalovanému právo na náhradu trov konania vo výške 100 % z priznanej sumy s tým, že o výške trov bude rozhodnuté po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobkyňa podala dňa 22.04.2021 na tunajší súd žalobu proti žalovanému, ktorou žiadala zaviazat' žalovaného na zaplatenie sumy 1 088,- eur ako primeraného finančného zadostučinenia a na náhradu trov konania.

2. Podanie žaloby odôvodnila tým, že v konaní vedenom na tunajšom súde pod sp. zn. 10Csp/60/2018 o vydanie bezdôvodného obohatenia a určenie neprijateľnej zmluvnej podmienky bola ako žalobkyňa v postavení spotrebiteľky úspešná v oboch uplatňovaných nárokoch, a to na základe rozsudku Okresného súdu Humenné, sp. zn. 10Csp/60/2018 z 25.08.2020, ktorý sa stal právoplatným 30.09.2020. Ako spotrebiteľka si uplatňuje primerané finančné zadostučinenie za porušenie jej spotrebiteľských práv, ktoré bola nútená brániť v základnom konaní. Primerané finančné zadostučinenie má sankčnú a odradzujúcu funkciu, aby sa dodávateľ nedopúšťal recidívy. Zároveň má aj funkciu relutárnu, ktorá predstavuje obohatenie spotrebiteľa vo výške priznaného primeraného finančného zadostučinenia proti dodávateľovi za to, že spotrebiteľ podstúpil súdne konanie, v ktorom bol na súde úspešný. Primerané finančné zadostučinenie preto požaduje vo výške 1 088,- eur, čo zodpovedá tomu, že žalovaný sa na jej úkor bezdôvodne obohatil o sumu 488,- eur a za neprijateľnú zmluvnú podmienku požaduje 600,- eur.

3. Žalovaný sa k žalobe vyjadril v podaní zo dňa 31.05.2021 tak, že nesúhlasí s podanou žalobou a ani s výškou uplatneného nároku. Sankčná a odradzujúca funkcia primeraného finančného zadostučinenia nie je dostačujúcim argumentom na priznanie PFZ vo výške požadovanej žalobcom. Súd musí skúmať a v rámci dokazovania mať dostatočne preukázanú dôvodnosť uplatneného nároku žalobcu a až následne sa môže zaoberať výškou primeraného finančného zadostučinenia.. Z konštantnej judikatúry ESLP vyplýva, že primerané finančné zadostučinenie vo väčšine prípadov nemá byť rovnaké ako hodnota

porušeného práva a malo by ujmu primerane kompenzovať, nie nahrádzať. V tomto prípade treba brať do úvahy, že žalobcovi už bola úspešne priznaná plná výška bezdôvodného obohatenia vrátane úrokov z omeškania, rovnako bola neplatnosťou sankcionovaná zmluva o poskytovaní finančných služieb bez dosiahnutia profitu na strane žalovaného, žalobcovi boli priznané trovy konania, a žalovaný predmetnú, žalobcom napádanú zmluvnú neprijateľnú podmienku, v praxi ani pri súdnom vymáhaní pohľadávok už neaplikuje a požaduje výhradne len zaplatenie poskytnutej istiny. Žalobcom požadované PFZ čo do vo výšky 600,00 EUR má podľa neho zohľadňovať neplatnosť zmluvy o poskytovaní finančných služieb. Žalovaný považuje za nedôvodné a neakceptovateľné stanoviť akúsi fixnú „cenu“ za neplatnosť zmluvy na úroveň 600,00 EUR a požadovať, aby sa súd v rámci svojej voľnej úvahy stotožnil s takto stanovenou výškou PFZ, spolu s výškou 488 EUR, ktorá len kopíruje výšku hodnoty dotknutého práva, o ktorom už raz bolo súdom rozhodnuté v prospech spotrebiteľa. Ani samotný zákonodarca nekoncepivoval nárok a určenie výšky PFZ paušalizovaným vyjadrením v zákone, v zmysle ktorého by sa výška PFZ neurčovala úvahou súdu, ale vychádzala by napr. zo sumy bezdôvodného obohatenia. Pri posudzovaní výšky PFZ je podľa žalovaného nutné vziať v úvahu, že porušenie spotrebiteľského práva bolo už svojim spôsobom voči žalovanému sankcionované, a to vyhlásením neplatnosti zmluvy bez dosiahnutia profitu žalovaného, ako aj tým, že spotrebiteľ dosiahol satisfakciu v podobe priznaného bezdôvodného obohatenia spolu s úrokom z omeškania. Súd by mal taktiež vziať v úvahu, že žalovaný predmetnú, žalobcom napádanú zmluvnú podmienku, v praxi ani pri súdnom vymáhaní už neaplikuje a v rámci svojich nárokov uplatňovaných súdnou cestou požaduje výhradne len zaplatenie poskytnutej istiny. Žalovaný, ktorý už niekoľko rokov neposkytuje nebankové úvery, nemôže zmeniť už uzavreté zmluvy, resp. upraviť ich podmienky, ale z jeho konania a rozsahu žalovaných nárokov na súdoch SR je zrejmé, že žalovaný si voči spotrebiteľom uplatňuje len nároky plne rešpektujúce platnú právnu úpravu, pričom nenárokuje si plnenia vyplývajúce zo zmluvných podmienok, ktoré sú vyhlásené súdmi SR za neprijateľné (zmluvné pokuty, domáci servis a pod.). Žalovaný má za to, že uplatnený nárok žalobcu je s ohľadom na okolnosti prípadu nedôvodný a požadovaná výška PFZ nie je adekvátna/primeraná intenzite porušenia spotrebiteľského práva a okolnostiam prípadu. Žiadal súd, aby žalobu ako nedôvodnú zamietol a žalovanému priznal náhradu trov konania v plnej výške.

4. Súd vykonal dokazovanie oboznámením sa s predloženými listinnými dôkazmi, rozsudkom tunajšieho súdu č.k. 10Csp/60/2018-169 zo dňa 25.08.2020, vyjadrením žalovaného k žalobe, vyjadrením žalobkyne k vyjadreniu žalovaného, vylúčením zástupcu žalobkyne, a zistil nasledovný skutkový stav:

5. Z rozsudku tunajšieho súdu zo dňa 25.08.2020 č.k. 10Csp/60/2018-169 súd zistil, že žalobkyňa podala proti žalovanému dňa 29.05.2018 žalobu o vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 488,- eur a určenie neprijateľných zmluvných podmienok v Zmluve o spotrebiteľskom úvere č. V. zo dňa 14.01.2015. Uvedeným rozsudkom súd vyhovel žalobe v celom rozsahu a žalobkyni priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 %. Rozsudok nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 30.09.2020.

6. Žalovaný žalobu považuje za nedôvodnú a požadovanú výšku primeraného finančného zadosťučinenia za neadekvátnu. Vo svojom vyjadrení k žalobe poukázal na to, že žalobcovi už bola priznaná plná výška bezdôvodného obohatenia vrátane úrokov z omeškania, že zmluva o poskytovaní finančných služieb bola sankcionovaná neplatnosťou a žalovaný z nej nedosiahol profit, že žalobcovi boli priznané trovy konania, a že žalovaný zmluvnú neprijateľnú podmienku napádanú žalobkyňou ani v praxi ani pri súdnom vymáhaní pohľadávok už nepoužíva a požaduje už len zaplatenie poskytnutej istiny.

K vyjadreniu žalovaného sa žalobkyňa prostredníctvom svojho právneho zástupcu vyjadrila tak, že rozsudkom vydaným v základnom konaní a jeho odôvodnením je definované po stránke kvalitatívnej aj kvantitatívnej porušenie spotrebiteľského práva a súd konajúci o primeranom finančnom zadosťučinení nemôže dôjsť k iným záverom ohľadne rozsahu porušenia spotrebiteľského práva, ako bol tento zistený v základnom konaní, teda nie je oprávneným revidovať právoplatný rozsudok. Vydanie bezdôvodného obohatenia nemožno považovať za satisfakciu, nakoľko ide o zákonný nárok majúci základ v primárnom právnom vzťahu, ktorý zavinením žalovaného nebol perfektný a bol spôsobilý privodiť spotrebiteľovi ekonomickú ujmu. Určenie neprijateľnej zmluvnej podmienky vo výroku rozhodnutia súdu je následkom porušenia povinnosti zo strany žalovaného. V žiadnom prípade nemožno výsledok základného konania vnímať ako sankciu v zmysle § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa.

Pripustením takejto argumentácie žalovaného by bola popretá samotná podstata a zmysel inštitútu primeraného finančného zadosťučinenia v zmysle § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa, ktorý

má mať sankčný a odradzujúci charakter, keďže zo strany žalovaného dochádza na finančnom trhu k dlhodobému a opakujúcemu sa porušovaniu práv spotrebiteľov. Vzhľadom na charakter a stupeň porušenia práv a povinností daných spotrebiteľskými právnymi normami považuje uplatnenú výšku primeraného finančného zadosťučinenia za adekvátnu. ňou uplatnená výška zodpovedá svojmu účelu, pretože je potrebné toto finančné zadosťučinenie nevnímať ako kompenzáciu, ale ako poskytnutú satisfakciu. Uvedené finančné zadosťučinenie má tiež odradiť žalovaného, ale aj iných dodávateľov, od porušovania práv spotrebiteľov. Primeranosť sumy 1 088,- € je vzhľadom najmä na postoj žalovaného a množstvo porušení spotrebiteľských noriem evidentne daná.

Uviedla, že ujma, ktorá konaním žalovaného vznikla, nebola len v akademickvej rovine, ale preukázateľne došlo k zásahu aj do jej majetkovej sféry, pričom táto ujma bola sanovaná len jej procesnou aktivitou v konaní, navzdor sústavnému odporu žalovaného. Zároveň uplatňovaním jej legitímneho nároku v súdnom a následne exekučnom konaní bol narušený nielen jej bežný život. Samotné nerešpektovanie právoplatného a najmä vykonateľného výroku rozsudku o povinnosti vydať bezdôvodného obohatenia a následná nutnosť iniciovať exekučné konanie sa považuje za osobitne závažné porušenie povinnosti dodávateľa uloženéj súdom. Vzhľadom na permanentný odmietavý postoj žalovaného voči svojim pochybeniam je uplatnená suma nielenže primeraná, ale zjavne aj nízka. Ak má PFZ reálne plniť svoj účel, tak je to možné len priznaním v takej výške, ktorá má nielen deklarovanú sankčnú, odradzujúcu a relutárnu funkciu, ale aby mala tieto funkcie aj reálne, čo PFZ priznané v symbolickej výške nemôže spĺňať. Poukázala na to, že základné konanie (súdne a vykonávacie konanie) trvalo vyše 2,5 roka, t.j. od podania žaloby v základnom konaní dňa 28.05.2018 až po ukončenie exekučného konania dňa 07.01.2021. Práve tým, že žalovaný nenáležitými prostriedkami procesnej obrany a ignoranciou vykonateľného rozhodnutia naťahoval súdne konanie, jje stresové situácie a psychické vypätie len stupňoval. Argumentáciu žalovaného považuje za nenáležitú.

Zástupca žalobkyne na nariadenom pojednávaní trval na podanej žalobe a uviedol, že podaná žaloba je opodstatnená, lebo základ nároku je daný rozsudkom Okresného súdu Humenné sp. zn. 10Csp/60/2018. Uplatňovanú výšku primeraného finančného zadosťučinenia považuje za opodstatnenú, pretože žalovaný hrubým spôsobom zasiahol do práv žalobkyne, keď nerešpektoval ani právoplatný rozsudok okresného súdu, ktorým bol zaviazaný vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie. Žalobkyňa musela viesť exekučné konanie, pričom celé konania vrátane súdneho trvalo takmer dva a pol roka. Pripomenul rozhodovaciu prax Krajského súdu v Prešove, ktorý pri primeranom finančnom zadosťučinení priznáva nároky vo výške, v akej si ho uplatňujú, a tiež na rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu SR. Za základ nároku považuje úspech v konaní tunajšieho súdu, čím je nárok čo do základu daný. Pokiaľ ide o výšku, poukázal na opakovanú recidívu žalovaného pri uplatňovaní nárokov voči spotrebiteľom, pričom primerané finančné zadosťučinenie má slúžiť aj na to, aby dodávateľa služieb odradilo od recidívy v takomto konaní. Žiadal, aby súd podanej žalobe v celom rozsahu vyhovel a priznal žalobkyni právo na náhradu trov konania.

Žalovaný ani jeho právny zástupca sa pojednávania po predchádzajúcom ospravedlnení nezúčastnil, svoju neprítomnosť ospravedlnil, pričom súhlasil s pojednávaním a rozhodnutím v neprítomnosti žalovaného.

7. Podľa ustanovenia § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej „Zákon o ochrane spotrebiteľa“) proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len „kolektívne záujmy spotrebiteľov“). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

Z ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa vyplýva, že spotrebiteľovi prináleží právo požadovať primerané finančné zadosťučinenie len vtedy, ak úspešne uplatní svoje právo na súde a súčasne preukáže, že žalovaný skutočne porušil niektorú z povinností, ktoré mu ukladá zákon a že toto porušenie je spôsobilé prívodiť žalobcovi ako spotrebiteľovi ujmu a ak preukáže príčinnú

súvislosť medzi porušením povinnosti a spôsobilosťou ujmy. Len pri kumulatívnom splnení uvedených troch podmienok je možné uvažovať o nároku žalobcu na primerané finančné zadostučinenie.

8. Predpokladom pre uplatnenie práva na primerané finančné zadostučinenie je porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom. Zákon nevyžaduje pre vznik tohto práva, aby spotrebiteľovi bola privedená nejaká ujma. Postačuje, ak k takémuto porušeniu práva alebo povinnosti dôjde a toto je spôsobilé privediť spotrebiteľovi ujmu.

9. Cieľom finančného zadostučinenia je dovršenie ochrany porušeného práva spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Samotná povaha primeraného finančného zadostučinenia neumožňuje jeho priame vyčíslenie, preto súdu nemusia byť predložené dôkazy o existencii ujmy, pretože stačí, ak tá ujma tu je. Bez právneho významu je, či ujma spotrebiteľovi reálne vznikla, pretože postačuje iba možnosť vzniku takejto ujmy.

10. Najvyšší súd Slovenskej republiky poznamenal, že pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť úspešné uplatnenie konkrétneho nároku z porušenia práva alebo povinnosti napr. nároku na náhradu škody, na vydanie bezdôvodného obohatenia alebo aj na určenie neprijateľnosti konkrétne vymedzenej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve (pozri uznesenie NS SR, sp. zn. 6Cdo/389/2015 zo dňa 14.9.2016).

11. Žalobkyňa preukázala relevantným spôsobom porušenie zákonnej povinnosti žalovaného a taktiež preukázala, že toto namietané porušenie bolo spôsobilé privediť jej ujmu a dokonca ju aj privedilo, pretože napriek právoplatnému priznaniu bezdôvodného obohatenia v základnom konaní si priznaný nárok musela uplatniť v exekučnom konaní proti žalovanému. Žaloba je preto v plnom rozsahu dôvodná.

12. Žalobkyňa v konaní vedenom na tunajšom pod sp. zn. 10Csp/60/2018 úspešne uplatnila porušenie práva spotrebiteľa, a preto má právo na primerané finančné zadostučinenie od žalovaného, ktorý za porušenie jej práva na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách (§ 3 ods. 3 zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa) nesie zodpovednosť. Žalovaný si v pôvodnom konaní uplatnil vo vzťahu k žalobkyni ako spotrebiteľovi vo finančnom vyjadrení viac, ako dovoľujú predpisy na ochranu spotrebiteľa, a uzatvorenie spotrebiteľskej zmluvy podmienil uzatvorením zmluvy o poskytovaní finančných služieb, čo je z pohľadu hodnotenia súdu nekalou obchodnou praktikou, a teda neprijateľnou podmienkou voči žalobkyni, pričom mal zákonnú povinnosť zdržať sa používania takých zmluvných dojednaní, ktoré sú pre spotrebiteľa neprijateľné a ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (§ 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Keďže žalovaný preukázateľne porušil právo žalobkyne ako spotrebiteľa, jeho dôsledkom je aj úspešné uplatnenie práva spotrebiteľa na primerané finančné zadostučinenie.

13. Je preukázané, že v konaní vedenom na tunajšom súde pod sp. zn. 10Csp/60/2018 bolo konštatované porušenie spotrebiteľských práv žalobkyne, ktorá sa podľa ust. § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa rozhodla iniciovať spor o priznanie primeraného finančného zadostučinenia.

14. Súd poukazuje na rozhodovaciu prax Krajského súdu v Prešove, podľa ktorej pri dôvodnosti uplatneného nároku na priznanie finančného zadostučinenia súd berie do úvahy aj postoj spotrebiteľa, ktorý sa aj napriek jeho postaveniu slabšej zmluvnej strany vo vzťahu k dodávateľovi rozhodol brániť svoje spotrebiteľské práva a prispel tak k dosiahnutiu vyššej kvality života. Inštitút primeraného finančného zadostučinenia predstavuje doplnkovú ochranu spotrebiteľa, ktorú z explicitného znenia zákona nemožno stotožňovať s úspešne uplatneným právom (pozri rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 21Co/114/2018, rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 20Co/179/2018 zo dňa 31.01.2019, rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 21Co/115/2018 zo dňa 29.01.2019).

15. Výška primeraného finančného zadostučinenia nie je predmetom žiadnej právnej úpravy, preto ustálenie výšky primeraného finančného zadostučinenia je na úvahe súdu a súd v rámci voľnej úvahy vyhodnocuje primeranosť s ohľadom na konkrétne okolnosti veci.

16. Pri určovaní výšky primeraného finančného zadostučinenia sa zohľadňujú rôzne kritériá, a to intenzita, časové trvanie závadného konania, satisfakčná a sankčná funkcia a pod. V dôsledku konania žalovaného žalobcovia museli chrániť svoje spotrebiteľské práva súdnou cestou, s čím súvisí

vyňakladanie prostriedkov a času na vyhľadanie odbornej pomoci. Nie je snáď ani potrebné pripomínať, že súdne konania sú stresujúcim zážitkom, vyplývajúcim z obáv z výsledku sporu, či možnosti vzniku ďalšej majetkovej ujmy v podobe náhrady trov konania protistrane, v prípade neúspechu v konaní.

17. Poskytnutie zadosťučinenia nie je sankcia za samotnú existenciu neprijateľnej zmluvnej podmienky, aj keď určitý odstrašujúci a preventívny účinok je v zadosťučinení obsiahnutý. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia na účely ochrany spotrebiteľa musí spĺňať požiadavku účinného, výchovného a odradzujúceho prostriedku ochrany. Pri určovaní jej výšky je spravodlivé a logické, aby táto vychádzala z ujmy, ktorá spotrebiteľovi bola spôsobená. Súd sa stotožňuje s názorom Krajského súdu v Prešove, podľa ktorého odradzujúco môže pôsobiť len hrozba straty prevyšujúca nad 50 % sumy, o ktorú chcel veriteľ spotrebiteľa protiprávne pripraviť, aby veriteľ niesol riziko straty, keďže sa chcel bezdôvodne na úkor spotrebiteľa obohatiť (uznesenie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3Co/53/2016 zo dňa 04.10.2016).

18. Súdu sa javilo neprimerané priznať plnú výšku požadovaného primeraného zadosťučinenia v sume 1 088,- eur. Žalobkyni priznal finančné zadosťučinenie vo výške 400,- eur, ktoré po vyhodnotení okolností považuje za primerané. Pri stanovovaní výšky súd bral do úvahy tú skutočnosť, že žalovaný použil v úverovom vzťahu vo vzťahu k žalobkyni súdom uznanú neprijateľnú zmluvnú podmienku, na základe ktorej súd určil neplatnosť Zmluvy o poskytovaní finančných služieb zo 14.021.2015 uzatvorenej k Zmluve o spotrebiteľskom úvere č. V. z toho istého dňa. Úhrady, ktorými mala byť splácaná odmena v zmysle neplatnej zmluvy, majú byť započítané na úhradu dlhu žalobkyne zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Tento dlh tak žalobkyňa preplatila o sumu 488,- eur, ktorá jej bola ako bezdôvodné obohatenie priznaná a žalovaný bol povinný zaplatiť ho žalobkyni spolu so zákonným úrokom z omeškania do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Aj keď si svoj nárok žalobkyňa musela uplatniť cestou súdneho exekútora, pretože žalovaný k dobrovoľnému splneniu svojej povinnosti napriek právoplatnému súdному rozhodnutiu nepristúpil, žalobkyňa si bezdôvodné obohatenie vymohla, o čom svedčí Upovedomenie o ukončení exekúcie vydané súdnym exekútorom Mgr. Romanom Vozárom zo dňa 07.01.2021, ktoré súdu predložil jej právny zástupca. Zo sumy 488 eur, ktorá bola žalobkyni priznaná ako bezdôvodné obohatenie v konaní 10Csp/60/2018, súd priznal ako primerané finančné zadosťučinenie 200 eur (takmer 50 %). Mal za to, že porušenie povinnosti žalovaného viesť v zmluve všetky predpoklady uvedené v § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. je takouto sumou dostatočne sankcionované a plní aj funkciu relutárnu na základe toho, že žalovaný neuviedol všetky náležitosti podľa § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. sa úver stal bezúročným a bezpoplatkovým a suma uhradená nad poskytnutú istinu bola žalobkyni vrátená vo forme bezdôvodného obohatenia. Zo sumy 600,- eur, ktorú žalobkyňa požadovala ako primerané finančné zadosťučinenie za určenie neprijateľnej zmluvnej podmienky, jej súd priznal 200 eur. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia na účely ochrany spotrebiteľa plní aj odradzujúcu funkciu, a preto súd vyhodnocoval primeranosť výšky finančného zadosťučinenia aj s ohľadom na túto funkciu. Súd zohľadnil aj prípadné náklady žalobkyne vyvolané podanou žalobou vo veci sp. zn. 10Csp/60/2018 a súvisiacimi procesnými postupmi. Opakované používanie neprijateľných podmienok, na ktoré žalobkyňa poukazovala, v konaní nebolo preukázané.

19. Vzhľadom na vyššie uvedené súd považoval za primerané priznať žalobkyni finančné zadosťučinenie vo výške 400,- eur. V prevyšujúcej časti súd žalobu zamietol.

20. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia na účely ochrany spotrebiteľa plní aj odradzujúcu funkciu, a preto aj s poukazom na túto funkciu považoval súd výšku zadosťučinenia za primeranú.

21. Podľa názoru súdu výška priznaného finančného zadosťučinenia je primeraná povahe a rozsahu porušenia práv žalobkyne, zodpovedá svojmu účelu, teda poskytnúť satisfakciu spotrebiteľovi a odradiť dodávateľa od porušovania práv spotrebiteľov, pričom vo vzťahu k žalobkyni - spotrebiteľke nepredstavuje neopodstatnené, neprimerané obohacovanie sa.

22. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol v súlade s ust. § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku. V prejednávanej veci výška plnenia závisela od úvahy súdu. Úspech sa skúma čo do právneho základu a nie čo do výšky priznaného nároku. Žalobcovia boli plne procesne úspešní čo do základu. Výška závisela od úvahy súdu, ktorú nemohli predvídať. Žalobcovia boli plne procesne úspešní, lebo mali plný úspech čo do základu uplatneného nároku a výška plnenia závisela výlučne od úvahy súdu, preto majú právo na plnú náhradu trov konania iba z prisúdenej sumy (nie zo sumy žalovanej).

23. Podľa rozhodovacej praxe Krajského súdu v Prešove konania, v ktorých rozhodnutie o výške plnenia závisí od úvahy súdu, predstavujú výnimku zo zásady zodpovednosti za výsledok sporového konania. Úvaha súdu sa môže týkať len skutkových okolností, ktoré sú podstatné pre rozhodnutie o výške priznaného plnenia (nie základu uplatneného nároku). Pre priznanie plnej náhrady trov konania v tomto prípade nie je podstatný rozsah čiastočného úspechu sporovej strany (v nepatrnej časti alebo prevažnej časti). Úvaha súdu o výške plnenia sa musí opierať o hmotné právo, spravidla o právne normy, v ktorých je rozsah nároku upravený vymedzením právne relevantných kritérií, jeho samotné určenie (vyčíslenie) vyplýva z konkrétnych okolností danej veci. Pre priznanie plnej náhrady trov konania nie je podstatný rozsah čiastočného úspechu (v nepatrnej časti alebo prevažnej časti), a to ani to, akú sumu v pomere k súdom priznanej sume strana uplatňovala. Za neúspech sa nepovažuje rozdiel medzi uplatňovanou a priznanou výškou nároku. Predpokladom pre aplikáciu tohto ustanovenia je výlučne skutočnosť, že rozhodnutie o výške plnenia záviselo od úvahy súdu (pozri rozsudky Krajského súdu v Prešove napríklad sp. zn. 13Co/49/2018 zo dňa 28.1.2019, 24Co/49/2017 zo dňa 22.2.2018, 18Co/92/2018 zo dňa 16.01.2019).

24. O výške trov konania rozhodne súd samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku v súlade s ust. § 262 ods. 2 Civilného sporového poriadku.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je možné podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia prostredníctvom tunajšieho súdu na Krajský súd v Prešove.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v predchádzajúcom odseku, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak nebude povinnosť uložená týmto rozhodnutím splnená v stanovenej lehote, možno sa jej splnenia domáhať návrhom na vykonanie exekúcie podľa osobitného predpisu.